

Skatteministeriet
Den

J.nr. 001009/04-001280

Spørgsmål 24

Til

Folketingets Skatteudvalg

Hermed fremsendes svar på alm.del - spørgsmål nr. 24.

Spørgsmålet har tidligere været stillet i folketingsåret 2004 – 05, 1. samling, jf. alm.del – spørgsmål 185 af 9. december 2004.

Kristian Jensen

/Kim Lohse

Spørgsmål 24:

"Vil ministeren oplyse baggrunden for, at der ikke på et tidligere tidspunkt er sikret hjemmel til at nægte pengeinstitutter fradrag for erstatning i selskabstømmersager, når problemstillingen tilsyneladende var kendt allerede fra 1999?"

Svar:

Udgangspunktet for fradrag for erstatningsbeløb er, at de kan fradrages i det omfang, der er tale om driftsomkostninger i henhold til statskattelovens § 6, stk. 1, litra a. Herefter forudsætter fradrag, at erstatningsbeløbet er pådraget i forbindelse med drift af erhvervsvirksomhed, og er et udslag af en normal driftsrisiko ved udøvelsen af den pågældende erhvervsvirksomhed.

Hvorvidt en bank i en selskabstømmersag kan fratække udgiften til erstatning, beror således på en konkret vurdering af, om pådragelsen af erstatningsansvaret anses som en almindelig driftsrisiko i forbindelse med udøvelse af den pågældende driftsaktivitet.

Den vejledende højesteretsdom på området er offentliggjort i Tidsskrift for Skatter og Afgifter fra 1987 nr. 59.

I denne sag fik et advokatinteressentskab fradrag for et erstatningsbeløb på trods af den ene advokats groft uagtsomme optræden overfor en klients kreditorer. Højesteret fandt, at advokatens handlinger efter en helhedsvurdering lå indenfor rammerne af den risiko, som driften af en normal advokatvirksomhed medfører.

Som nævnt i mit svar på alm.del - spørgsmål nr. 53 af 14. oktober 2004 har Landsskatteretten nu i tre kendelser (om henholdsvis en advokatvirksomhed og to sager om en revisorvirksomhed) nægtet skattemæssigt fradrag for betalte erstatninger i selskabstømmersager.

Retspraksis på området bygger altså i øjeblikket på den nævnte Højesteretsdom og tre landsskatteretskendelser.

En sådan situation, hvor der sker udfyldning af en rammelovgivning ved domstolene og Landsskatteretten, er ikke ualmindelig. Jeg finder det både rigtigt og rimeligt, at det som følge heraf i sidste ende kan blive domstolene, der fastlægger retningslinierne for, om banker kan få fradrag for betalte erstatningsbeløb i selskabstømmersagerne.

Som svar på det stillede spørgsmål kan jeg derfor oplyse, at der efter min opfattelse allerede nu er tilstrækkelig hjemmel i statskatteloven til i konkrete situationer at nægte pengeinstitutter fradrag for erstatning i selskabstømmersager.